

מזכרונותיו של הרב סיני אדלר על חנוכה באושוויץ - בירקנאו

"בצריפנו, צריף הנוער, היו מרוכזים בחורים מארצות כיבוש שונות, רובם מאירופה המרכזית. אולם היו כאן גם מספר רב של בחורים מיוון, שגם אליהם הגיעו הכובשים המרצחים. היו ביניהם שומרי תורה ומצווה, אשר שלטו היטב בלשון העברית, ולכן יכולנו להידבר בינינו בלשונו. יום יום היינו מתאספים באחת מפינות הצריף לתפילה בציבור וגם זוג תפילין משותף היה לנו, כך שגם את המצווה הזאת יכולנו לקיים. התפילה בציבור וקיום המצוות שיכולנו לקיים במשותף בתנאים ההם, גרמו לכך, שבינינו, אותם הבחורים שהשתדלו לקיים את המצוות שניתן לקיימן, נקשרו קשרי ידידות הדוקים, למרות שמקומות מוצאנו היו מרוחקים זה מזה מרחק רב.

בהגיע ימי חנוכה, הצלחנו, להשיג נר אחד, אשר היה בשבילנו נכס רב משמעות. בלילה הראשון של חנוכה התאספנו בקומה העליונה של אחד הדרגשים והדלקנו בצוותא את הנר היקר לנו עד מאד. בוודאי שהדלקה זאת של הנר הדליקה גם בלבנו תקוות חדשות לעתיד טוב שבוא יבוא, וחיזקה את ביטחוננו הגדול ב"מעוז צור ישועתי". ברגע כזה התעוררו בנו הגעגועים הגדולים אל העבר, אל הימים שבהם חגגנו את ימי החנוכה כל אחד בבית הוריו ברוב שמחה. אבל העבר הזה נעלם ואיננו ולכן התעוררה ביתר שאת הבקשה הבוקעת מעומק לבנו לעתיד שאמנם רחוק עדיין, אבל בו תתקיים תפילתנו ששרנוה גם אז: "תכון בית תפילתי ושם תודה נזבח, לעת תכין מטבח מצר המנבח, אז אגמור בשיר מזמור חנוכת המזבח".

**מקור: הרב סיני אדלר, בגיא צלמות, שנת חיים של נער במחנות ריכוז, יד ושם, ירושלים
תשל"ט, עמ' 33-34.**